

Om Th. M2

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Tale og Sange
Om Th. №2
ved Indvielsen

1

af

den Thorvaldsenske Døbefont

smidt i Borgerlig døbefont ved Thorvaldsens
Brahetrolleborg Kirke,
og gudstjenesten i den 3de Dag
paa Reformationsfestens 3de Dag,
dengang med den 2de Novbr. 1817.
Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Talen af B. H. Knap,
Sogneprest for Brahetrolleborg og Krarup Menigheder,
Ridder af Dannebroggen.

Sangene af Hr. B. S. Ingemann.

Odense 1817.

Trykt og forlagt af S. Hempel,
Eier af Gyens Stifts Adressekontoir og Bogtrykkerie.

Nagter Taleren vel ingenlunde behovede, at skamme sig ved, at have hentet Ideer og Begeistring fra Hr. Ingemanns herlige Sange, saa kan han dog med Sandhed forsikre, at den Lighed, som hans Tales beskrivende Deel har med den første Sang, aldeles er opvakt ved Kunstsvoerket selv; da Talen, ganstæ som den her findes, var færdig, længe før han modtog Sangene fra Digterens Haand.

Før Talen.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

Stand hellig i Guds Helligdom! Du Værk, som Konstnerhaanden fromt indvied til Guds Ere! Om Kjærligheden, hei og reen, lad selv den folde, døde Steen omgående livsagtigt Bidne være! Herren Stenen Liv har givet, ja til Livet i Guds Rige skal den vie Døbesige.

Bær hid i Jesu Navn de Smaae!
For deres Fod paa Jord kan staae,
Til Himmelens Farv dem fører!
her strømmer helligt Livets Væld,
her signer Christ hver Barnefjæl,
hvem Riget hist tilhører.

Du, hvis Hjerte Barnets ligner,
Dig velsigner
Christ tillige:
Du er først i Himmelens Rige.

See! Herren, til Guds Throne fæd,
som Barn han selv paa Moders Skjod
taus mod sin Himmel peger;
Bud Siden staer den Broder from,
han ahner Barnets Helligdom,
og i dets Glands sig qbæger.
Barnlig, salig Herren smiler;
Himlen hviler,
guddomsrolig,
ved en jordisk Barm fortrolig.

Og see! ved Jordan Herren staer,
Han selv Indvielsen attræer,
maa Guddomsissen bøie;
Mens Aalanden svæver klar i Skye,
staer Verdens Frelser, ydmyg blye,
for Døberen, den høie.
Lover, priser Guds Enbaarne!
De Udkaarne
Ham skal stue;
dsbt med hellig Aaland og Rue.

O! see, de Spædes Engle smaa,
som hisset for Guds Alsyn staae,
til Maadens Væld de falde;
trefoldigt svæve de herned:
med Haab, med Tro, med Kærlighed
velsigne de os Alle.
Knæler, Christne! og tilbeder!
Evigheder
Os er givet:
Gud har faldt vor Sjæl til Livet.

ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୩ ॥ ୫୩
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୪ ॥ ୫୪
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୫ ॥ ୫୫
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୬ ॥ ୫୬
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୭ ॥ ୫୭
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୮ ॥ ୫୮
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୧୯ ॥ ୫୯
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୨୦ ॥ ୬୦
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୨୧ ॥ ୬୧
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୨୨ ॥ ୬୨
ପାଦ ମନ୍ଦିର କାଳିତଥିଲା । ୨୩ ॥ ୬୩

Skissne Værk, saa stikket til at op-
vække store Forestillinger, blide Følelser,
høie Ahnelser, dybe Længsler. Den
haarde Steen har modtaget et beun-
dringsværdigt Liv af Kunstnerens Haand;
man føler sig ligesom hædret, ved at
vide, at man har Fædreland og Sprog
tilfældeds med den Mand, der frem-
bragte dette herlige Arbeide, og i det
vi beundre det, hæves vor Erefrygt
for den Allmægtige, som gav Mennesket

en saadan Kraft. Tusinde Tunger op-
hosie Kunstmærket, og tusinde Hierter
røres ved det. Det meste af hvad det
fremstiller, er laant af den hellige, af
den evangeliske Historie, og Alt har
Hentydning paa Daabens betydnings-
fulde Høitidelighed.

See Forlosseren i det ædleste Skil-
kelse, med det frommeste Udtryk, i den
ydmygste Stilling, døbes af sin Ven,
hans ypperlige Forgiænger, hans Riges
værdige Forbereder, den hellige Døber.

Atter gienkiende vi den guddomme-
lige Forlosser, i det han udrækker sine
velsignende Hænder til de smaae Uskyl-

digé, om hvilke han sagde, at Him-
meriget er deres; skionne, som him-
melske Væsener nærme de sig saa tillids-
fuldt den Mand, i hvis Aasyn de læse
det Guddomsord, der taler til alle usky-
lige Hierter, og froe modtage de den
livsaligste Gave.

Men, for at fångsle vojt Blit som
vore Følelser ved Ham; som er Hovedper-
sonen i disse hellige, historiske Forestil-
linger, komme vi nu først til Jesu blide,
fromme, andagtsfulde Moder; henrykt
ved Beskuelsen af det guddommelige Barn,
og delende sin Opmærksomhed mellem
dette og Barnet Johannes, vide vi ikke,
hvad vi mest skulle beundre, enten dis-

se; Sindbilleder paa den reneste Uskyldighed, eller den himmelske Verdighed, den ophoede Unde, den indtraengende Hiertelighed, der uttaler sig hos Gud-menneskets Moder, den ødle Maria.

Og endelig, som det Hele aander Uskyldighed og Neenhed, saa bestueliggiores os fremdeles den store Tanke: vorher Engle lige! — Himmelske Aander i yndig Forening svæve mellem Jorden og Himlen, og tilhøre begge.

Uudtemmelig er den Næring, som her den kolde Steen frembyder for den forskende Aand, for det folgende Hierte, for det fromme christelige Sindelag. Den

blotte Kunstlender beundrer, og taber sig i Henrykelse, ved at bestue et af vor Verdensdeels herligste Mindesmærker, men den fromme Christen hensynt ikke mindre i tav's Beundring, i det han dvoeler ved de hellige Sindbilleder, og hans stabende Indbildningskraft og blide Christensind oversætter ham i høiere Samfund.

Saaledes være Du, stenne Dobesteen, nu og i sildige Fremtid ikke alene en Prydelse for dette Herrens Huus, men ogsaa et Middel til, at vække An-dagt, nære Fromhed, fremkalde rene og blide Følelser. Her skulle de Uskyldige helliges Gud og Forloseren, og

ældre Christine paa den bestueligste Maade
mindes om den Eviges Bud, der er
skrevet i alle Mennesters Hierter, som
det læses i det guddommelige Sandheds-
ord: „I skulle være hellige, thi jeg er
hellig!“ — I det jeg indvier dig til denne
ophøjede Bestemmelse, vil jeg ønske,
at stedse Flere maae fisionne paa, og
føle ved din høje Betydning, at Troende
maae samles omkring dig som om et hel-
ligt Alter, ved hvilket Troens, Haabets
og Kierlighedens Engle i himmelst Majes-
titet og Unde nedsvæve til enhver med
det Forsettelsens Ord: „det Offer som
„behager Gud, er et reent Hierde!“ —
„sog at bevare det, og du skal vorde
salig!“ — Og samme Lysets Engle for-

kynde da tillige for en mindre Krebs
det Trostens Ord: „salige ere de Døde,
„som døe i Herren, thi deres Giernin-
„ger følge dem!“ i det den ædle og
forklarede Giverindes Minde, ved denne
Prydelse for vor Kirke, vækkes i vee-
modige og taknemmelige Hierter.

Ja Charlotte Schimmelmann!
som din fisionne tid paa Jorden var hen-
vendt til, at række Haanden til ethvert
nyttigt og godt Værk, at hædre Kunst,
at gavne og glæde, at frede om Men-
nessets høieste Anliggender, saaledes have
vi din Veldædighed at takke for denne
herlige Gave; ogsaa dit og din ypper-
lige Gemahls fortjenstfulde Navne skal

den gienkalde for os og Efterslægten; og saa disse skulle ved Guds milde Styrelser være Midler til, at vække Sands for høiere, ædlere, helligere Goder; naar en stor Deel af vor Slægt er nedsunken i dyriske Lyster, og kun higer efter at møtte de verdslige Begierigheder; se fra din Himmel ned til os, og din og alle Godes og Frommes Aander omfavne os i Helligdommen, naar vi her tilbyde de Uskyldige Borgerret i Jesu vor Freisers Nige! Amen.

E f t e r T a l e n .

Belsign, o Gud! din Helligdom!
Din Aand den lys omsvæve!
Hvo hid til Livens Kilde kom
Lad evig, salig leve!
Som Kildens hvide Marmorsteen
Lad Sjælen vorde hellig reen,
som her til Dig indvies!

O! lad som lyse Engle smaa
De Spæde her dig stue!
at naar de ud i Verden gaae,
naar Fristerne dem true,
at da, med salig Haab og Tro,
som Barndomsminder, englesro,
De Glint af Gud kan skinte.

—
O Herre! lad din Sandheds Land
til Jesum Christ os føre!
Som Born vi vandre ved hans Haand!
Dit Nige os tilhøre!
Bor Gjerning i dit Navn lad see!
og naar vi Sædens Frugter see,
Din være Eren, Herre!

